

senere at fremsætte forslag herom. Dette skete i form af et ændringsforslag til artikel 23 og gik ud på at tilføje en bestemmelse om, at alle personer, der tilhører et racemæssigt, nationalt, religiøst eller sprogligt mindretal, har ret til at oprette deres egne skoler og modtage undervisning på det sprog, de selv ønsker. Andre og tildels videregående forslag om mindretalsrettigheder blev fremsat af Sovjetunionen og Jugoslavien. Udvalget vedtog efter en længere drøftelse et af Haiti fremsat forslag om ikke at optage særlige bestemmelser om mindretal i erklæringen, men henviser dem til kommissionen for menneskerettigheder og dennes særlige underudvalg om beskyttelse af mindretal. Den danske repræsentant erklærede i betragtning af de synspunkter, der var kommet frem under debatten, og navnlig på grund af en manglende definition af begrebet mindretal, ikke at ville modsætte sig den foreslåede fremgangsmåde, men afholdt sig fra at stemme om Haitis forslag.

Et andet spørgsmål, man fra dansk side ønskede omtalt i erklæringen, var forbud mod at benytte fanger eller andre ufrivillige ofre til lægevidenskabelige eksperimenter. Fru Begtrup fremsatte i denne anledning under drøftelserne af artikel 4 i udkastet (artikel 5 i den endelige tekst) om forbud mod tortur og umenneskelig behandling en udtalelse om, at den danske delegation ikke fandt den af kommissionen for krigsforbrydelser foretagne undersøgelse af denne nazistiske grusomhed tilstrækkelig og anså det for ønskeligt, om kommissionen for menneskerettigheder eller sekretariatet indsamlede materiale om dette særlige brud på en fundamental menneskeret. Der blev ikke fremsat noget forslag i denne forbindelse, kun en anmodning om at få udtalelsen tilført akterne, idet delegationen forbeholdt sig at genoptage

spørgsmålet ved behandlingen af konventionen om menneskerettigheder.

Af andre artikler, hvis affattelse særlig interesserede Danmark, kan nævnes erklæringens artikel 16 om ægteskabet. Man fandt udkastets formulering af stk. 1, pkt. 2, uklar og stemte for den nuværende affattelse, der foresloges af Sovjetunionen, da det var den eneste måde at gøre teksten alment forståelig på.

Ved erklæringens forelæggelse for plenarforsamlingen den 10. december 1948 blev der holdt en række taler af de delegerede, der særlig havde beskæftiget sig med dens behandling, deriblandt fru Begtrup. Talen omhandlede særlig ligestillingen mellem mænd og kvinder og fremhævede det arbejde, som var blevet udført på dette område, siden det økonomiske og sociale råd i 1946 havde nedsat et særligt kvindeligt underudvalg til at opstille en arbejdsplan. Dette underudvalg havde udarbejdet et program på fire punkter, nemlig: lige politiske rettigheder, lige borgerlige rettigheder, også med hensyn til ægteskab, lige økonomiske rettigheder og lige ret til uddannelse. Det økonomiske og sociale råd indså betydningen af dette arbejde og havde oprettet en særlig kommission for kvinders retsstilling med en egen afdeling i sekretariatet for på denne måde at yde kommissionen for menneskerettigheder sagkyndig bistand. Fru Begtrup fremhævede endvidere, at den ved erklæringen gennemførte ligestilling af mænd og kvinder ikke blot er en retfærdighedshandling, men tillige et opråb til kvinderne om den brug, der er for dem som verdensborgere til sammen med mændene at genopbygge verden. Talen sluttede med at minde de tilstedeværende statsmænd om, at kvinderne verden over er villige til at gøre deres yderste i arbejdet for freden, og opfordrede dem til aldrig at glemme, at »enhver« i erklæringen betyder både